

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 7321

гр. София, 29.12.2016 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав**, в закрито заседание на 29.12.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

като разгледа дело номер **9950** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по искова молба на Е. М.-гражданин на Република Гърция против Българска Народна Банка за имуществени вреди, представляващи неизплатени суми по депозити в Корпоративна търговска банка АД(в несъстоятелност) над гарантираните вземания, а именно- 25128,98 евро и 63787,67 долара, обезщетение в размер на законната лихва за забавено плащане на гарантираните вземания за периода 30.06.2014-04.12.2014 върху максималния размер на гарантираните вземания - от 196 000 лева,а именно 8627,97лв.,обезщетение,представляващо курсова разлика в резултат на повишаване на курса на валутата за периода на забавеното плащане - в размер на 9421,20долара,законната лихва върху всяко едно от вземанията, считано от датата на исковата претенция до окончателното изплащане.

Е. М. е дипломатически служител в Посолството на Република Гърция в България – член на административния персонал на посолството.

Същият е имал открити депозитни сметки в КТБ АД (в несъстоятелност), съгласно удостоверение от квесторите на банката общо в размер на 55 399,72 евро и 141 308,73 щатски долара към 21.10.2014г., т.е. преди изплащането на гарантирания размер на влоговете от Гаранционния фонд с начало 04.12.2014г. След тази дата са останали следните кредитни салда: 25 128,98 евро и 63787,67 щатски долара (удостоверение от 16.02.2013г.).

На първо място претендира, че съгласно даденото тълкуване на чл.28 Доклад на международната правна комисия, 28 април 1958г., неприкосновеността върху движимите вещи се отнася и до банковите сметки на дипломатическия агент. Като дипломатически агент не можело да се третира наравно с българските граждани. Отправил жалби до БНБ и Министерство на финансите разменена кореспонденция ,в

която го уведомявали, че статутът и правата му на дипломат са ирелевантни. По тези съображения отправя иск до съда на основание чл.1 ЗОДОВ за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразни актове на БНБ – Решение № 73/20.06.2014г. на УС на БНБ и Решение № 114/16.09.2014г. на УС на БНБ, с които в противоречие на международните актове – Виенската конвенция за дипломатическите отношения и Виенската конвенция за правото на договорите), е нарушен дипломатическия му имунитет и било забранено изплащането на всички суми по притежаваните от него депозитни сметки в КТБ. Счита, че с издаването на Решение № 73/20.06.2014г. на УС на БНБ и Решение № 114/16.09.2014г. , с които КТБ е поставена под специален надзор, е нарушена виенската конвенция за дипломатическите отношения в посочения смисъл, като не е зачете дипломатическия имунитет на ищеца, като е нарушена неприкосновеността на имуществото му – ограничено правото му на достъп до банковите му сметки и разпореждането със средствата по тях. Решенията следвало да разрешат лицата, които се ползват с имунитет или привилегии по силата на международни актове, да могат да получат всички наличности по сметките си. Иска се от съда да се произнесе и по въпроса дали е нарушена Виенската конвенция за дипломатическите и консулски отношения.

Изтъква и следните основания:

А) не са извършени дължимите по силата на чл.1, т.3, буква i) от Директива 94/19/ЕО действия да установи „неналични депозити“ в КТБ АД (в несъстоятелност). Позовава се на правомощията на БНБ по чл. 2, ал.6 ЗБНБ – за защита на вложителите и на препоръка от 17.10.2014г. на Европейския банков орган, в която коментирал, че БНБ е нарушила правото на ЕС.

Б) счита, че чл.1, т.3, буква i) от Директива 94/19/ЕО е норма с директна приложимост, като ясна, безусловна и достатъчно точна, което позволявало директното ѝ приложение от страна на БНБ.

В) чл.1, т.3, буква i) от Директива 94/19/ЕО е неправилно транспонирана в националното право, това било и основанието за изменение на закона, в тази връзка се позовава и на препоръката на Европейския банков орган от 17 октомври 2014г., представена по делото.

Твърди, че началният момент на увреждането е 30.06.2014г., а за краен момент счита 04.12.2014г.

Видно от отговорите на БНБ до ищеца, по твърденията му за нарушение на членове 30 и 31 от Виенската конвенция е прието, че не са нарушени, тъй като разпореденото от БНБ касаело временно ограничение на дейността – писмото от 26.09.2014г., това не засягало правата на ищеца върху средствата по сметките, на които е титуляр.

Ищецът поддържа чрез адв. Ч. допустимост на исковата претенция на заявените от нея основания.

Ответникът в писмен отговор оспорва изцяло исковата претенция, като твърди, че Решение № 73/20.06.2014г. на УС на БНБ и Решение № 114/16.09.2014г. на УС на БНБ са влезли в сила, и поради това не съставлявали основание за вреди – чл.204, ал.1 АПК, поради това исковата претенция била недопустима. Също мълчалив отказ на УС на БНБ да издаде някакъв друг акт, то ищецът не е подавал жалба, а правото му било преклудирало по чл.149, ал.1 АПК.

Поддържа се и недопустимост на исковата претенция по съображение, че дейността на БНБ не е административна и не е част от администрацията на държавата. Между ищеца и БНБ не били възникнали правоотношения, а дори и такива да са възникнали,

имали гражданско-правен характер.

Също се твърди, че Директивата няма пряко приложение и позоваването на същата е неотнормимо и недопустимо, била задължителна по отношение на резултата, който трябвало да се постигне. Позовава се на съображение 12 – Директивата се основавала на принципа за минимална хармонизация – само до основните елементи на схемите за гарантиране на депозити. В чл.1, пар.3 i) се позволявало държавите-членки да изберат съответстваща на спецификата на националната схема за гарантиране на депозитите акт, Директивата била транспонирана правилно и съобразно националните разпоредби БНБ не е бездействала. БНБ не следвало да извършва фактическо действие по констатиране на неналичен депозит, а да издаде индивидуален административен акт, с който поставя началото на срока по чл.1, т.3 от Директивата, в който СГД трябва да започне изплащане на сумите. По гарантираните депозити. Изложени са доводи за действията на БНБ, като едва след втория одиторски доклад въз основа на пълната оценка на активите на КТБ през м. октомври 2014г., било възможно, че е налично и последното кумулативно дадено условие от чл.1, пар.3 буква i) от Директива 94/19/ЕО а именно: че не съществува близка перспектива банката да е в състояние да плаща депозити.

Изложени са и доводи за неоснователност на исковата претенция, отхвърлят се изцяло твърденията за нарушаване на Виенската конвенция. Във връзка с последното излага доводи, че същият не е доказал качеството си на член на административно-технически персонал на посолството, за да е приложим чл.37, ал.2 от Виенската конвенция. Неприкосновеността на имуществото, в частност банковите сметки представлявала забрана то да бъде обект на конфискация, а що се касае до административно-технически персонал, тази неприкосновеност се отнасяла само в рамките, необходими за изпълнение на служебните задачи. Това било видно и от представеното копие на личната му карта. И било безспорно по делото. Ищецът поддържал, че единствено достъпът до неговите сметки бил ограничен, а впоследствие станал невъзможен, но не и, че е отнето негово имущество. Също се излага и довод, че се касае за депозити на ищеца, за негово лично решение да ги вложи в КТБ като сключи с банката договори за спестовен влог и да получава от вложените суми доходност, много по-голяма от пазарната, което не можело по никакъв начин да бъде свързано с изпълнение на служебните му задължения. Това било лично решение на ищеца по управление не неговите лични финанси и определено не бил задължен по силата на службата си относно начина на инвестиране на парите си, още по малко по избора на конкретната банка. Неоснователно било твърдението, че ищецът не можело да изпълнява безпрепятствено задълженията си като член на дипломатическо представителство, тъй като сметките на ищеца в КТБ са спестовни, а не разплащателни.

При така заявеното с исковата молба и допълнителното ѝ уточнение, по допустимостта на исковите претенции съдът намира следното:

Правното основание по чл.204, ал.1 АПК е неотнормимо, тъй като исковата претенция не се основава на акт, който в друго производство е отменен като незаконосъобразен, също исковите за вреди не са съединени с оспорване на такъв акт, за който се иска да бъде отменен, в това число двете решения на УС на БНБ Решение № 73/20.06.2014г. на УС на БНБ и Решение № 114/16.09.2014г. на УС на БНБ), писмата на БНБ до

ищеца, обсъдени по фактите, приложени на л. 16-20 от адм.д.1946/2015г., приложено към настоящето. С последните писма ищецът се уведомява, че към момента не е налице правна и фактическа възможност да бъде предоставен достъп до банковите му сметки в КТБ АД в несъстоятелност.

Ищецът действително има качеството на вложител в КТБ, видно от представените банокви удостоверения - от 21.10.2014г. и 16.02.2015 г. (л.15 от адм.д.1946/2015г., приложено към настоящето). Видно обаче от удостоверенията, се касае за лични депозити, а не за депозити на Посолството на Република Гърция.

Видно от приложената лична карта на ищеца (л.13 от адм.д.1946/2015г., приложено към настоящето), същия е "служител" в посолството на Република Гърция, а на втора страница е посочено, че: "Притежателят/ката на тази карта се ползва в Република България с всички права и привилегии по Виенската конвенция за дипломатическите отношения и Виенската Конвенция за консулските отношения при изпълнение на служебните си задължения като член на административно-техническия персонал ".

А.По заявеното основание - незаконосъобразно бездействие, противоречащо на норми на Виенската конвенция за дипломатически отношения

Разглеждането на посоченото твърдение е възможно единствено на основание чл.204, ал.4 АПК - като иск за вреди, предявен на основание незаконосъобразно бездействие на административен орган, то което ищецът е претърпял вреди.

Ищецът твърди и се иска съдът да се произнесе по въпроса дали при постановяване на Решение № 73/20.06.2014г. на УС на БНБ и Решение № 114/16.09.2014г. на УС на БНБ, е допуснато бездействие, тъй като от разпоредбите на Виенската конвенция за дипломатически отношения и конкретно тези, касаещи имунитет по отношение на личното имущество, действието на тези решения следвало да бъде ограничено, т.е. не следвало да имат действие по отношение на него.

Тъй като ищецът е член на административно-технически персонал на посолството на Република Гърция в София, по отношение на него е приложимо единствено предвиденото по чл.237, ал.2 от Виенската конвенция за дипломатически отношения, и както е записано в личната му карта, се ползва се с т.н. функционален имунитет, т.е. само и доколкото е необходим за изпълнение на служебните му задължения. Този имунитет не се разпростира по отношение на личното имущество на ищеца, тъй като няма дипломатически ранг. Последното обстоятелство е безспорно установено от личната карта на ищеца. Служителите в административно-техническия персонал са обособени в специална група, различни от шефа на посолството и такива, с дипломатически ранг. В чл. 37, ал.2 от Виенската конвенция за дипломатически отношения изрично ограничава имунитета на тези лица.

Следователно, са неотнормирани към правното положение на ищеца разпоредби на тази конвенция, свързани с имунитет по отношение на личното имущество на лицата с дипломатически ранг, тъй като ищецът няма дипломатически ранг.

Въпросът доколко и в кои случаи правното положение на ищеца попада в приложното поле на Виенската конвенция за дипломатическите отношения, според настоящия състав на съда не е въпрос по същество, доколкото този въпрос е намерил предварително разрешение, обективизирано в забележката в личната карта на ищеца. Следователно, е безпредметно да бъде разглеждан от настоящия съд.

Тъй като нормите на Виенската конвенция за дипломатическите отношения

поначало са неприложими за личното имущество на ищеца, на основание посоченото за правата му в личната му карта, то липсва правно основание, въз основа на което съдът да преценява бездействието спрямо ищеца и разгледа исковата претенция в частта, по отношение на Решение № 73/20.06.2014г. на УС на БНБ и Решение № 114/16.09.2014г. на УС на БНБ.

Освен горното, по реда на чл.204, ал.4 АПК подлежат на разглеждане искове за фактически действия или бездействия. Видно е от писмата на БНБ до ищеца, че в същите е постановен изричен отказ да му бъде предоставен достъп до банковите му сметки. Тези откази не са оспорени. Най-малкото, без да е необходимо да се обсъжда правата природа на писмата до ищеца, те са сигурни доказателство, че не е налице фактическо бездействие, а категорично изразена воля за отказ да бъде уважено искането му. Посоченото е пречка съдът в конкретното производство да разгледа незаконосъобразност на фактически бездействия на БНБ да бъде предоставен достъп до банковите сметки на ищеца.

Следователно, исковата претенция в частта, основана на твърденията на ищеца, че банковите му сметки се ползват с имунитет, е недопустимо да бъде разгледана по реда на чл.204, ал.4 АПК поради посочените пречки от правен характер.

Б)По основанията на исковите претенции, изведено от нарушение на правото на ЕС от страна на БНБ – на чл.1, параграф 3, буква і) от Директива 94/19.

Както ищецът сам твърди в исковата си молба и това е видно от разликата в кредитните салда (наличности) по депозитите в двете банкови удостоверения, ищецът е получил гарантирания размер на депозитите си - 100 000 евро.

На първо място, на въпроса дали нормите на Директива 94/19 могат да съставляват основание за отговорност за вреди поради бездействие на БНБ, следва да се отговори отрицателно. Основание за това настоящият съда намира в даденото задължително тълкуване на чл.1 от Директива 94/19 от Съда на ЕС в Решение от 12 октомври 2004година по дело C-222/02, E.:EU:C:2004:606, P. P., C. S.-L. and C. M., конкретно следното:

1)В т.49 от решението съдът е приел, че отговорността на държавата за вреди при нарушение на разпоредба на правото на ЕС може да бъде търсена единствено, когато нарушената разпоредба има за цел да даде права на частни лица.

2)В т.50 от решението, въз основа на дадените отговори на първите два въпроса съдът е приел,у че Директива 94/19, наред с други, не дава права на вложителите, когато те нямат достъп до своите депозити и то заради слаб надзор от страна на компетентните национални органи, след като е осигурено обезщетение на вложителите, предвидено в Директива 94/19.

3)В т.51 е посочено, че цитираните директиви, сред които и Директива 94/19, не могат да се считат като даващи права на частни лица, когато те не могат да разполагат с депозитите си по причина на слаб надзор от страна на компетентните национални органи, права да ангажират отговорността на държавата на основата на правото на ЕС.

4)По т.45 съдът на ЕС е приел, че с приемането на директива 94/19 законодателят на Общността е осигурил минимална защита на вложителите в случай, че не могат да имат достъп до своите депозити, която също така да гарантира в случай, че те не могат да разполагат с депозитите си при недостатъчен надзор от страна на

компетентните органи. Това правно положение е изведено във връзка с отговора по т.2 от диспозитива на решението, са разгледани и други три директиви, които са били обобщени в Директива 200/12 относно предприемането и осъществяването на дейност на кредитни институции, като хармонизирането на законодателството в областта представлява съществен инструмент за реализиране на вътрешния пазар в два аспекта - свобода на установяване и свобода на предлагане на услуги в областта на кредитните институции, като целта на директивите е да се достигне до взаимно признаване на разрешителните и прилагането на принципа за контрол от държавата-членка по произход (на кредитната институция). Съдът на ЕС също е разгледал и съображението, че предвиденото хармонизиране с тези групи директиви също цели да защитава вложителите, но тези директиви налагат на националните органи задължения относно контрола на кредитните институции. В заключение е направен извод и даден отговор, че и директивите, които регулират дейността на кредитните институции, не дават права на вложителите, когато не могат да разполагат с депозитите си поради недостатъчен надзор от страна на националните компетентни органи.

5) По т.29 от разглежданото решение съдът на ЕС е приел, че член 3, параграфи 2-5 от директива 94/19 има за цел да даде сигурност на вложителите, че кредитна институция, в която са направили своя депозит, принадлежи към схема за гаранция на депозитите, така че да бъде запазено тяхното право да бъдат обезщетени в случай, че не могат да имат достъп до своите депозити и то съгласно правилата от упоменатата директива и по точно нейния член 7. Тези разпоредби служат единствено за установяване и добро функциониране на схема за гаранции на депозитите, според същата точка от решението.

6) С отговора на първи въпрос в разглежданото решение Съдът на ЕС е приел, че: "(...) ако се осигурява обезщетение на вложителите, предвидено в Директива 94/19/ЕО (...) член 3, параграфи 2-5 от тази директива не може да се тълкува като противопоставящ се на национална разпоредба, според която целите на националния надзорен орган на кредитните институции се осъществява единствено за обществения интерес и това изключва според националното право частни лица да искат обезщетение за щети, нанесени от недостатъчен надзор от страна на този орган." Идентично е правното положение, което следва от българското законодателство. Действително, съгласно чл.2, ал.6 ЗБНБ, Българска народна банка регулира и осъществява надзор върху дейността на другите банки в страната с оглед поддържане стабилността на банковата система и защита на интересите на вложителите. Тази норма не дава основание да се приеме, че следва да бъде предпочетен частния интерес на вложителите пред обществения интерес – запазване стабилността на банковата система. Съгласно чл.79, ал.8 от Закона за кредитните институции, БНБ, нейните органи и оправомощените от тях лица не носят отговорност за вреди при упражняване на надзорните им функции, освен ако са действали умишлено. Посочените разпоредби следователно не противоречат и са в съответствие с даденото тълкуване по първи въпрос от разглежданото решение. Следователно, чл.2, ал.6 от БНБ не е годно основание за ангажиране отговорността на държавата за вреди, а в контекста на приетото от Съда на ЕС, чл. 3, параграф 3, буква i) от Директива 94/19 не

съставлява основание за отговорност на БНБ за вреди, претендирани от вложител в кредитна институция.

Освен всичко изложено, Съдът на ЕС се е позовал на **съображение 24 от преамбюла на Директива 94/19**, според което директивата изключва тя да има за последствие ангажиране на отговорността на държавите-членки и на техните компетентни органи по отношение на вложителите, след като те са получили обезщетение или защита в условията, определени от нея. (т. 31 от разглежданото решение). След като директивата изключва отговорност за вреди по искове на вложителите, е безпредметно разглеждането на въпроса дали разпоредбите ѝ са неправилно транспонирани в националното право.

Следователно, въз основа на всичко изложено, чл.1, параграф 3, буква i) от Директива 94/19 не съставлява годно правно основание, въз основа на което правото на ЕС допуска, да бъде ангажираната отговорността на държава-членка и на нейните компетентни органи по отношение на вложителите, след като те са получили обезщетение. Отговорността за вреди не може да бъде търсена на основание тази разпоредба, съобразно цитираната съдебна практика на Съда на ЕС.

Липсват други правни основания, изведени от правото на ЕС във връзка с чл.1, параграф 3 от Директива 94/19, които допускат разглеждането на исковите претенции за вреди, в случай, че вложителите нямат достъп до депозитите си. Разпоредбите за защита на вложителите, съдържащи се в директивите, които хармонизират правилата за кредитните институции, не предоставят права на вложителите и право да се търси отговорност за вреди.

Доводите в исковата молба, че чл.1, параграф 3, буква i) от Директива 94/19 е норма с директен ефект и която предоставя права на вложителите, предвид даденото задължително тълкуване на тази разпоредба от съда на ЕС, не следва да бъдат възприемани. В това число съдът не следва да обсъжда и доводите, основани на Препоръката на Европейския банков орган, че БНБ нарушава директивата, доколкото съдът на ЕС е дал тълкуване, че цитираната норма не предоставя права на вложителите. За нарушение на правото на ЕС е възможно в производството по чл.258 от Договора за функционирането на ЕС по иск на Комисията да бъде потърсена отговорност на българската държава, но това не означава във всички случаи, че физически лица непременно ще имат право да предявяват искове за вреди. Касае се за различни видове и основания за отговорността, които нямат връзка по между си.

Всичко изложено обуславя извод, че заявените от ищеца правни основания по начало изключват отговорността на българската държава и на БНБ и нейните органи за вреди, претърпени от ищеца в качеството му на вложител в КТБ АД в несъстоятелност.

Съдът не следва да разширява заявените от ищеца основания на исковите му претенции - Виенската конвенция за дипломатически отношения и по правото на ЕС - чл.1, параграф 3, буква i) от Директива 94/19. Поради това съдът не следва да извършва каквато и да е преценка дали органите на БНБ са имали по силата на националния закон каквото и да е задължение да извършат определени фактически действия, касаещи достъп на ищеца до депозитите

му, т.е. касаещи основателността на исковата претенция.

Тъй като заявените от ищеца правни основания не допускат да бъде ангажирана отговорността на държавата за вреди от бездействие на органи на БНБ, претърпени от него в качеството му на вложител в КТБ АД в несъстоятелност, разглеждането на исковите претенции по същество ще бъде без предмет и лишено от всякакво съдържание.

Б)Недопустимост на исковите претенции на основание откритото производство по несъстоятелност на банката.

Предявените от ищеца суми са за неизплатени суми по депозити в КТБ над гарантираните вземания, обезщетение в размер на законната лихва за забавено плащане на главниците по депозитите и в резултат на тази забава - претърпени загуби от курсови разлики на валутата в периода на забавеното плащане. Вземанията, които могат да бъдат предявени в производството по банкова несъстоятелност, както произтича от реда за удовлетворяването им по чл.94, ал.1 от Закона за банковата несъстоятелност, включват и сумите по депозитите, надхвърлящи тези по Закона за гарантиране на влоговете в банките, а лихви -законна или договорна - съгласно чл.4, ал.2, т.1 от същия закон, само след удовлетворяване на вземанията по първата разпоредба. Изрично не е предвидено в закона удовлетворяване на вземане за курсови разлики от неполучено в срок плащане. Както основателно отбелязва ответника, за ищеца е налице друг способ да предяви вземанията си за лихви и остатъка от главници по депозитите си - в производството по несъстоятелност на банката.

Извод, че вземанията на вложителите следва да се равняват на това, което биха получили в производството по несъстоятелност, може да се направи от директивите за реорганизация и ликвидация на кредитните институции - Директива 2001/24 ЕО и новата Директива 2014/59/ЕС. Според тези директиви и конкретно съображение 50 от последната директива, намесата в правата на собственост не следва да бъде прекомерна; засегнатите акционери и кредитори не следва да понесат загуби, по-големи от тези, които биха понесли ако институцията беше ликвидирана към момента на вземане на решението за реструктурирането ѝ; за да се защитят акционерите и кредиторите, които участват в производството по ликвидация на кредитната институция, те следва да имат право да получат плащане или обезщетение за техните вземания, предявени в рамките на производството по ликвидация, размер, не по-малък от сумата, която по изчисления биха получили при ликвидация на цялата институция чрез обичайното производство по несъстоятелност. Също директивата въздига и принцип за равното третиране на акционерите и кредиторите от един и същи клас, всяко неравенство следва да бъде обосновано с обществен интерес.

Следователно, ищецът в качеството си на вложител на КТБ АД в несъстоятелност, според стандартите на директивата, следва да бъде удовлетворен за вземанията си в производството по несъстоятелност и до размерите, които според включеното в масата на несъстоятелността имущество, е възможно да получи и според установения в закона ред за изплащане на вземанията.

Удовлетворяването на вземания към банката извън производството по несъстоятелност, каквито са вземанията за лихви и главници по депозити, означава възможността да получи в различна степен удовлетворение и поради това следва да се основава на изрична норма в закона, но такава липсва. Следователно, доколкото по делото се претендират вземания за забавено плащане на депозитите на ищеца - за лихви и за главници по депозитите му, т.е. вземания, които би могъл да предяви в производството по несъстоятелност, то действително е налице друг, предвиден в закона способ за защита на правата му.

Доводът на ответника, че ищецът е предявил вземанията си, предмет на исковата претенция и в производството по несъстоятелността е основателен. Има друг специален, предвиден в закона способ за защита на правата му, което по арг. от чл.8 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди изключва приложението на този закон, съответно отговорността на държавата за вреди.

Както се посочи по-горе, вземания, свързани с курсови разлики и над лихвите за забавено плащане на депозити, предявени с исковата молба, не са включени в чл.94 от Закона за банковата несъстоятелност, нито в чл.4, ал.2 от същия закон, регламентиращи, реда за изплащане на вземанията, макар и първата разпоредба по т.9 да съдържа други вземания. Това обаче не е основание съдът да разгледа отделна искова претенция. От предвиденото по съображение 50 от директива 2014/59, кредиторите следва да имат възможност да получат удовлетворение за вземанията си в обичайното производство по несъстоятелност. В контекста на всичко изложено, обстоятелството, че ищецът е предявил по делото вземане, което не е включено в масата на несъстоятелността, не е основание за ангажиране на отговорността на държавата за вреди. Предвиден е специален ред за удовлетворяване на вземанията, също удовлетворяването е сведено само до вземанията, предвидени да бъдат платени по този специален ред.

Изложеното обуславя също извод, че тъй като е открито производство по несъстоятелност, вземанията на ищеца от КТБ АД в несъстоятелност - за главници и лихви по депозитите му, следва да бъдат удовлетворени само по този ред, което от своя страна изключва предявяването на претенции в качеството му на вложител в КТБ по реда на ЗОДОВ.

Предвид на всичко изложено, поради недопустимост на исковите претенции, съдът следва да върне исковата молба, по арг. от чл. 130 ГПК, с оглед на което

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА исковата молба Е. М.-гражданин на Република Гърция против Българска Народна Банка за имуществени вреди, представляващи неизплатени суми по депозити в Корпоративна търговска банка АД(в несъстоятелност) над гарантираните вземания, а именно- 25128,98 евро и 63787,67 долара, обезщетение в размер на законната лихва за забавено плащане на гарантираните вземания за периода 30.06.2014-04.12.2014 върху максималния размер на гарантираните вземания - от 196 000 лева, а именно

8627,97лв., обезщетение, представляващо курсова разлика в резултат на повишаване на курса на валутата за периода на забавеното плащане - в размер на 9421,20долара, законната лихва върху всяко едно от вземанията, считано от датата на исковата претенция до окончателното изплащане.

Определението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд с частна жалба в 7-дневен срок от съобщението му.

Съдия: